

Arrest

nr. 125 424 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 mei 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 21 februari 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Uit het Eurodacverslag bleek dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds genomen werden in Bulgarije op 21 oktober 2013.

Op 24 maart 2014 werd een verzoek tot overname gericht aan de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013, (hierna: de Dublin-III-Verordening). De Bulgaarse autoriteiten hebben op datum van 13 mei 2014 ingestemd met de vraag tot overname van verzoeker.

Op 28 mei 2014 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater) en aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 21.02.2014 voor het eerst een asielaanvraag in in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Uit het Eurodacverslag dd. 21.01.2014 blijkt overigens dat reeds op 21.10.2013 de vingerafdrukken van de betrokkene genomen werden in Bulgarije.

De betrokkene werd op 28.01.2014 door onze diensten gehoord en stelde daarbij Afghanistan op 24.10.2013 verlaten te hebben en naar Iran gereisd te zijn, waar hij ongeveer 15 dagen zou verbleven hebben. Vervolgens zou de betrokkene nog 15 dagen in Turkije verbleven hebben, waarna hij naar Bulgarije zou gereisd zijn. De betrokkene stelde dat hij ongeveer een maand in Bulgarije verbleven te hebben, vanwaar hij naar Servië zou gereisd zijn. De betrokkene stelt Servië na ongeveer een maand opnieuw verlaten te hebben en naar België gereisd te zijn, waar hij op 21.01.2014 zou aangekomen zijn. De betrokkene gaf bij zijn gehoor ook aan dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Bulgarije, dat hij er tegengehouden werd door de politie en een maand opgesloten werd.

Gezien bovenstaande vaststellingen werd op 14.03.2014 een verzoek gericht aan de Bulgaarse instanties, teneinde de betrokkene over te nemen. Dit overnameverzoek werd op 13.05.2014 door de Bulgaarse instanties ingewilligd, op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies besloot asiel te vragen in België, (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene stelde hieromtrent dat hij onderweg van mensen vernam dat België een goed land is met een goed asielbeleid en dat mensen hier beter behandeld worden dan in andere landen.

De betrokkene gaf daarbij tevens aan dat hij niet wil terugkeren naar Bulgarije, aangezien hij daar slecht behandeld werd en opgesloten werd. De betrokkene merkte tevens op dat ze in Bulgarije qua economie veel problemen hebben en ze daardoor de asioldossiers niet goed kunnen behandelen. De betrokkene stelde niettegenstaande dat het leven van zijn gezin in gevaar is.

De betrokkene voegde er tenslotte nog aan toe dat hij graag bij zijn zijn schoonbroer/neef (...), die in België zou verblijven, wil blijven; deze zou hem immers mee opgevoegd hebben en belangrijk zijn voor hem.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 604/2013 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

We wijzen er ook op dat de Bulgaarse autoriteiten op 13.05.2014 instemden met de overname van de betrokkene en met de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht naar Bulgarije de mogelijkheid zal hebben een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De Bulgaarse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Hij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije en de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen.

Voor wat betreft de stelling van de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij onderweg van mensen vernam dat België een goed land is met een goed asielbeleid en dat mensen hier beter behandeld worden dan in andere landen, dient te worden opgemerkt dat dit louter informatie betreft die de betrokkene via derden zou verkregen hebben en hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

We merken op dat meester Sakhi Mir-Baz op 17.02.2014 zijn tussenkomst meldde als raadsman van de betrokkene. In naam van zijn cliënt verzoek meester Sakhi Mir-Baz de Belgische autoriteiten zich omwille van een aantal redenen bevoegd zouden moeten verklaren voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Meester Sakhi Mir-Baz veronderstelt hierbij een toepassing van artikel 9, aangezien dat de schoonbroer van zijn cliënt, dhr. (...), die erkend werd als vluchteling in België, en zijn cliënt, als weeskind, is opgegroeid in de ouderlijke woning van dhr. (...). Meester Sakhi Mir-Baz brengt hierbij als bijlage ook een brief van dhr. (...) aan, waarbij hij de Belgische asielinstanties verzoekt zich bevoegd te verklaren voor de asielaanvraag van zijn schoonbroer, (...).

We merken op dat artikel 9 en 10 van de Verordening 604/2013 inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij de Lidstaat legt waar een gezinslid van de asielzoeker als erkend vluchteling of kandidaat vluchteling verblijft. Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat dhr. (...) in de zin van artikel 2 van de Verordening 604/2013 niet als gezinslid kan worden beschouwd.

We wijzen er ook op dat de betrokkene in dit kader ook geen elementen aanbrengt die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen hem en dhr. (...) een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij dhr. (...) noodzakelijk maakt, zoals voorzien onder artikel 16 van de Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde immers bij zijn gehoor dd. louter dat hij in België wenst te blijven omdat zijn schoonbroer, die tevens zijn neef zou zijn, mee heeft ingestaan voor zijn opvoeding en erg belangrijk is voor hem. Desalniettemin kan de betrokkene bij zijn gehoor niet aangeven wat de verblijfplaats is van dhr. (...) in België, noch welk verblijfsstatuut deze zou hebben. Dhr. (...) anderzijds, verwijst in zijn verzoek naar een mogelijke schending van de rechten van de mens bij een eventuele overdracht van zijn vermeende schoonbroer aan Bulgarije, maar concretiseert niet in welke mate zij van elkaar afhankelijk zouden zijn, of waarom de nabijheid van de betrokkene voor hem noodzakelijk zou zijn.

De betrokkene gaf voorts bij zijn gehoor niet aan in België, of elders in Europa nog andere familieleden te hebben.

Voorts stelde meester Sakhi Mir-Baz dat een terugkeer van zijn cliënt naar Bulgarije een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Meester Sakhi Mir-Baz verwijst daarbij naar het rapport van het UNHCR observations on the current asylum system in Bulgaria en verzoekt de Belgische instanties de soevereiniteitsclausule toe te passen, de psychologische gezondheidstoestand van zijn cliënt, ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen die hij in Afghanistan en onderweg meemaakte, in acht genomen.

De betrokkene verklaarde bij zijn gehoor namelijk dat hij in Bulgarije heel slecht behandeld werd en dat hij opgesloten werd. De betrokkene gaf daarbij ook aan dat ze in Bulgarije qua economie veel problemen hebben en ze daardoor asioldossiers niet goed kunnen behandelen; niettemin zou ook het leven van zijn gezin in gevaar zijn.

In eerste instantie merken we hieromtrent op dat noch de betrokkene, noch zijn raadsman, concrete elementen en/of bewijzen aanbrengen teneinde aan te tonen in welk opzicht de betrokkene in Bulgarije slecht behandeld werd of in welke omstandigheden hij opgesloten werd. Noch de betrokkene, noch zijn raadsman, tonen overigens aan in welk opzicht het eerdere verblijf van de betrokkene in Bulgarije een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van uitgegaan worden dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten behandelen een verzoek om internationale bescherming volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Bulgarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en onderwerpt een verzoek om internationale bescherming, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

We verwijzen hierbij ook naar de mogelijkheid voor betrokkene om zich te beroepen op de onafhankelijke beroepsinstanties die Bulgarije kent inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Voor wat betreft de landen informatie 'UNHCR observations on the current asylum system in Bulgaria', waar meester Sakhi Mir-Baz in zijn tussenkomst naar verwijst, meer bepaald punt 2.6 en 2.9, dient te worden gesteld dat meester Sakhi Mir-Baz op geen enkele manier een duidelijke verwijzing maakt met betrekking tot het betreffende rapport waarnaar hij refereert.

Met betrekking tot een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde en dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Rekening houdende met de informatie in het desbetreffende rapport van het UNCHR van 02.01.2014 kon er dan ook gesteld worden dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestond bij een eventuele overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR echter een nieuw rapport (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) waarin gesteld wordt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht

kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Daar waar het UNCHR stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van het meest recente rapport van het UNCHR, dd 01.04.2014, blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Dit blijkt evenmin uit het rapport van 18.04.2014, Asylum Information Database, National Country Report Bulgaria'.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van het meest recente rapport van het UNCHR van april 2014 niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de

eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

We benadrukken nogmaals dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Bijgevolg kan niet tegemoet gekomen worden aan de vraag van meester Sakhi Mir-Baz, teneinde de asielaanvraag van zijn cliënt in België te behandelen.

We benadrukken dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van diens asielaanvraag de Bulgaarse instanties toekomt en de betrokkene na overdracht aan Bulgarije de mogelijkheid zal hebben in Bulgarije een asielaanvraag in te dienen. De vluchtmotieven van de betrokkene en de situatie in de provincie Balkh (Afghanistan), waar meester Sakhi Mir-Baz in zijn tussenkomst naar verwijst, en vanwaar de betrokkene zou afkomstig zijn, zal door de Bulgaarse instanties ter degen onderzocht worden, in het licht van de Europese regelgeving, zoals eerder hierboven uiteengezet.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene psychische klachten te hebben en verder 'OK' te zijn. Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name de psychische klachten van de betrokkene, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties ⁽⁴⁾. ”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar enig middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vraag omwille van welke specifieke reden(en) hij precies besloot asiel te vragen in België, (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een

overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 36) geantwoord heeft dat hij naar België kwam omdat hij onderweg van mensen vernam dat België een goed land is met een goed asielbeleid en dat mensen hier beter behandeld worden dan in andere landen.

Blijkens het gehoorverslag is de reden waarom verzoeker aangaf niet terug te willen naar Bulgarije, gelegen in het feit dat hij daar slecht behandeld en opgesloten werd. Verzoeker merkte hierbij op dat ze in Bulgarije qua economie veel problemen hadden en ze daardoor de asioldossiers niet goed kunnen behandelen. Verzoeker voegde eraan toe dat het leven van zijn gezin in gevaar is en dat hij graag bij zijn schoonbroer/neef in België zou verblijven, die hem zou hebben opgevoed en belangrijk zijn voor hem.

Uit dergelijke algemene en vage verklaringen met betrekking tot zijn verblijf en opvang, blijkt dan ook op het eerste gezicht niet dat de verzoeker aantoont dat hij in Bulgarije het slachtoffer zou zijn geweest van een arbitraire detentie noch dat hij, bij een terugkeer naar Bulgarije om slechte behandelingen moet vrezende in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker noch zijn raadsman die in een brief zijn tussenkomst meldde bracht concrete elementen en/of bewijzen aan waaruit de slechte behandeling bestond of in welke omstandigheden hij opgesloten werd. De verduidelijking die voor het eerst in onderhavig verzoekschrift desbetreffend wordt gegeven doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen van de Raad omtrent de eerdere algemene verklaringen.

De vage en algemene vermelding dat *“dat ze in Bulgarije qua economie veel problemen hadden en ze daardoor de asioldossiers niet goed kunnen behandelen”* en dat hij graag bij zijn schoonbroer/neef in België zou verblijven, die hem zou hebben opgevoed en belangrijk zijn voor hem, lijkt niet voldoende om een persoonlijke onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken.

Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich duidelijk bewust is van de problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije. De motieven van de bestreden beslissing berusten mede op het recente rapport van UNHCR. In dit rapport, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt UNHCR ten opzichte van haar laatste rapport (januari 2014) verschillende verbeteringen vast met betrekking tot de opvangcentra en de asielprocedure. UNHCR stelt tevens vast dat het systeem nog een aantal mankementen vertoont maar dat deze niet van die aard zijn dat ze de opschorting van de Dublin transfers, waartoe ze in januari had opgeroepen, nog langer kunnen rechtvaardigen. Indien de mankementen niet langer van die aard zijn om de stopzetting van de Dublin-transfers in stand te houden benadrukt UNHCR wel dat extra aandacht moet worden besteed aan kwetsbare groepen. UNHCR uit haar bezorgdheid over de duurzaamheid van de verbeteringen en zal de situatie om die reden dan ook regelmatig opvolgen. Uit het rapport blijkt tevens dat UNHCR en het European Asylum Support Office (EASO) nauw samenwerken met het Bulgarian State Agency for Refugees (SAR). De condities in de opvangcentra blijken volgens UNHCR significant verbeterd te zijn. Asielzoekers hebben toegang tot medische verzorging, tolkendiensten voor de registratie van de asielaanvraag en de procedure, verwarming, gescheiden faciliteiten voor vrouwen en mannen en een maandelijks financiële toelage. UNHCR is bezorgd over de situatie in twee opvangcentra, Vrazdebnna en Voenna Rampa, waar er veel te weinig sanitaire en andere accommodatievoorzieningen aanwezig zijn in verhouding tot het aantal opgevangen asielzoekers. UNHCR stelt wel vast dat er ondertussen door SAR renovatiewerken worden uitgevoerd om aan deze situatie te verhelpen. UNHCR-personeel is aanwezig in alle centra om toezicht te houden maar ook om kwetsbare personen te identificeren en op te volgen.

Met betrekking tot de asielprocedure stelde UNHCR vast dat er tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014, de vluchtelingenstatus aan 1494 asielzoekers werd toegekend, 1287 personen een subsidiaire beschermingsstatus kregen en slechts 61 asielaanvragen werden afgewezen.

Met betrekking tot de Dublin-transfers wordt de asielprocedure van de betrokkenen hernomen waar deze was stopgezet na hun vertrek. Er worden geen bijkomende eisen gesteld en een onderzoek van de individuele asielaanvraag is verzekerd. Afhankelijk van het stadium van de procedure zullen de betrokkenen na hun terugkeer naar Bulgarije overgebracht worden naar een SAR-centrum waar ze dezelfde faciliteiten zullen genieten als andere asielzoekers.

Uit dit rapport blijkt dat er inderdaad nog problemen zijn maar dat deze niet voldoende zwaarwichtig zijn om nog verder de opschorting van Dublin-transfers te rechtvaardigen. Wel stelt UNHCR dat er met voorzichtigheid dient te worden omgegaan voor personen die behoren tot een kwetsbare groep.

De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat verzoeker een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde psychische klachten te hebben en verder "OK" te zijn. Verzoeker toont niet aan tot een dergelijke kwetsbare groep te behoren. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij niet op medische verzorging kan rekenen in Bulgarije indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat hij niet in staat is om te reizen.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan om de vaststellingen van de verwerende partij gesteund op grond van voormeld UNHCR rapport te weerleggen of minstens de feitelijke onjuistheid ervan aan te tonen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een rapport van Human Rights Watch van 29 april 2014 maar gaat eraan voorbij dat in dit rapport de situatie besproken wordt zoals die gold in Bulgarije in 2013. Het rapport bevestigt eveneens dat die situatie in 2014 is verbeterd doch dat die verbetering niet impressionant zou zijn in vergelijking met de inspanningen die Bulgarije zou leveren om asielaanvragen te verhinderen. De inhoud van dit rapport doet bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling van het hoger geciteerde rapport van UNHCR van 1 april 2014. Op basis van de analyse uit dit rapport blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een rapport van Bulgarian Helsinki Committee van 1 april 2014 en leidt hieruit af dat hij in Bulgarije onmenselijk en vernederend zal worden behandeld omdat hij een moslim is. Uit het rapport blijkt echter slechts op zeer algemene wijze dat er zich problemen voordoen met betrekking tot het recht op godsdienstvrijheid van moslims. Hieruit blijkt *prima facie* niet dat verzoeker, als moslim ipso facto een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zal dienen te ondergaan. Verzoeker maakt dit niet met concrete gegevens aannemelijk.

Waar verzoeker verwijst naar een bepaalde website en hieruit het volgende citeert "*Places for religious worship are not available in any of the centers as space that was previously dedicated to worshipping is currently used to accommodate residents*", dient te worden opgemerkt dat verzoeker met de verwijzing naar het ontbreken van een specifieke ruimte in de opvangcentra om het geloof te belijden, niet aannemelijk maakt dat zijn godsdienstvrijheid wordt ingeperkt op een wijze waaruit een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt in de zin van artikel 3 EVRM.

De Raad merkt voorts op dat verzoeker verwijst naar een internetlink van Amnesty International, doch verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze hij meent dat artikel 3 EVRM op grond hiervan geschonden wordt. Dit rapport contesteert overigens de inhoud van het voormeld UNHCR rapport niet, doch is eerder gelijklopend met de bevindingen met betrekking tot de situatie in de opvangcentra en de asielprocedure.

Uit geen van de hoger vermelde rapporten/artikelen kan op het eerste gezicht worden afgeleid dat een overdracht van verzoeker naar Bulgarije een schending van artikel 3 EVRM zou impliceren.

Er is *prima facie* geen reden om te besluiten dat de Bulgaarse autoriteiten verzoeker geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Bulgarije dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoeker met miskennis van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gerefatriëerd.

Nu Bulgarije heeft ingestemd met de terugname van verzoeker zal zij echter in toepassing van de Dublin-III-Verordening voor passende regeling bij aankomst moeten voorzien. Met haar betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugname door Bulgarije bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met de loutere bewering dat hij zijn schoonbroer "broodnodig" heeft en deze beschouwt als een vader stelt de Raad vast dat verzoeker de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing geenszins weerlegt. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij dermate afhankelijk is van zijn schoonbroer waardoor een overdracht naar Bulgarije een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zou zijn. Evenmin blijkt dit uit het medisch attest dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, gezien verzoeker hierin niet specifiek bij naam wordt genoemd, maar slechts algemeen verwezen wordt naar familie en vrienden.

In casu brengt de verzoeker op het eerste gezicht geen concrete elementen aan die doen blijken dat hij ingeval van overdracht naar Bulgarije een gegronde vrees dient te koesteren voor foltering en voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Met zijn betoog maakt de verzoeker prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De verzoeker heeft bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekers uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel herneemt in wezen zijn grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt evenwel op dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde, zodat hij niet naar de schending van deze verdragsbepaling kan verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF